

AVANDUSE VALLA KAJA

NR.8 (32)

AUGUST

1998

Oh kooliaeg, oh kooliaeg, juba Sina tuled...

Peagi on käes september ja tuhanded õpilased linnas ja maal alustavad kooliteed.

Kuna vallas on uus spordikompleks, mida ka pidulikeks üritusteks kasutatakse, on palve arvestada seda, et 1.septembril ja ka edaspidi tuldaks spordisaalis korraldatavatele üritustele madalakontsaliste jalanõudega, mis oleksid "leebed põrandade vastu." Endastmõistetavalt tuleb õpilastel kanda kõikides kooliruumides vahetusjalatseid, mis ei ole põrandat. Täpsem saali kasutamise kord teatatakse pärast seda, kui see valla volikogus paika on pandud. Ettepanekud selle korra kohta on teretulnud.

Soovime kõikidele meie kooli õpilastele ja nende vanematele head koostööd, sest töö on tulemuslik ainult ühiste jõupingutustega selle nimel, et meie lapsed omandaksid head teadmised ja oskused eluks.

Simuna Põhikooli töötajad

KOOLITEE ON KÕIGI TEEDE ALGUS...

Simuna Põhikooli 1.klassi õpilasteks saavad algaval 1998/99.õ-a järgmised lapsed:

Liis Danilas	Helena Pall
Kristjan Kaasik	Virge Pent
Caroly Kasemets	Margit Rajandu
Eimar Kuusemäe	Mari-Liis Rivimets
Signe Liim	Tiina Siim
Jacob Linroos	Kätlin Sinimets
Jekaterina Maasi	Priidu Tilk
Kalmer Martõnov	

Käru Algkooli 1.klassi õpilasteks saavad:

Argo Konts	Merike Puusep
Ülar Leemets	Angela Sahk

SOOVIME NEILE KOOLIRÕÖMU JA KORDAMINEKUID ÕPPETÖÖS!

Mida arvavad peatsed koolijütsid ise kooliminekuks?

CAROLY:

TAHAN KÜLL KOOLI MINNA. ÕPPIDA TAHAN. VÕIMLEMINE ON VEEL HUVITAV JA LAULMINE. ÕPETAJAT TUNNEN JUBA, TEMA NIMI ON SIIRI. PINGINAABER ON MUL KA OLEMAS – SIGNE. EI, MA EI KARDA MIDAGI.

LIIS:

TAHAN KOOLI MINNA. MIKS, EI TEA. SAAB ÕPPIDA. KLASSIKAASLASI TUNNEN, AGA PINGINAABRIT VEEL EI OLE. NATUKE KARDAN, VAHEST PAKUTAKSE SÜÜA MIDAGI SELLIST, MIDA MA EI SÖÖ.

TIINA:

TAHAN KÜLL KOOLI. ÕPETAJAT JA KLASSIKAASLASI TUNNEN. KARDAN SEDA, ET KOOLIS LÄHEB RASKEKS.

EIMAR:

TAHAN KOOLI MINNA. EI TEA, MIKS. ÕPPIDA TAHAN. PINGINAABRIT VEEL POLE.

MARGIT TAHTVAT KÜLL KOOLI MINNA, AGA EMA MURETSES, ET TA ON NII ARG LAPS, ET EI TEA, KUIDAS SEAL HAKKAMA SAAB.

SIMUNA PÕHIKOOLI AKTUS

1.SEPTEMBRIL KELL 9.00
SPORDISAALIS

KÄRU ALGKOOLI AKTUS

1.SEPTEMBRIL KELL 10.00

SIMUNA MUUSIKAKOOLI AVAAKTUS

1.SEPTEMBRIL KELL 15.00
MUUSIKAKOOLI SAALIS
(asume endiselt mõisahoones)
RÕÖMSATE KOHTUMISTENI!

SIMUNA
MATUKOGU

KA LASTEÄED ALUSTAB TAAS 1.SEPTEMBRIL! KOHTUMISENI!

REISILE MEIEGA

8.augustil algas meie pensionäride ekskursioon küll vihмага, aga juba peale Kundat, kui saabusime Purtse kindluse juurde, oli ilm kena. Ekskursioon kulges marsruudil: Kunda-Purtse-Tolia-Oru-Kuremäe-Lohusuu ja tagasi Simunasse. Toila kaunis ja liigirohkes pargis oli einetund, kuma väljasõit oli mõeldud piknikuna. Et päev oli ilus, näha-kuulda palju uut, jätkus head tuju kõigil. Kogu selle pika reisu võimaldas meie Avanduse Vallavalitsus. Täname. Eriline tänu väga vastutulelikule bussijuhile Vambola Metsanurgale.

Enne Pariisi minekut olevat vaja käia Nuustakul. Ja enne kaugemale sõitmist võiks kaeda naabrite poole. Nii tegi Simuna Naisselts, kes võttis ette reisi Ida-Virumaale. Seltsi esinaine Reet kutsus mind kaasa, lubades, et mul on tõesti huvitav. Ja tal oli õigus.

Giidiks oli kaasa võetud "õpetaja Tartust", Karmen, kelle juured on Simunas. Kui ületasime "idapiiri" andis ta ülevaate maast, kuhu olime jõudnud. Esimese peatuse tegime Purtse kindluses, kus meid ootas meeldiv noormees – maja peremees Raivo Pihlak. Lühike ekskursioon ajalukku andis meile teada, et vasall-linnuse rajas aastal 1533 Jakob von Taube ja kindlust kasutati elamuna. Sõdades sai kindlus kannatada ja kurva lõpu leidis see 50-tel, kui kolhoos jättis endast järele varemed. 80-te lõpul aga ehitasid kohalikud mehed kindluse paari aastaga üles esinduslikuks paigaks, kus toimuvad kontserdid, konverentsid, pidulikud vastuvõtud ja lihtsalt sünnipäevapeod. Peremehel oli rääkida nii mõnigi lõbus seik oma külalistest. Siis saime võimaluse ise kõike vaadata ja soovi korral käega katsuda. Ja oli mida vaadata. Saime osa ka Tunne Kelami fotonäitusest, mille avamine pärastlõunal alles ees seisis. Siinkirjutaja jõudis ära käia ka pöningul (peremehel loal) ja soovitas kõigil seda teha. Kitsastest kivitrepidest alla kohvikusse ronides võib nii mõnegi muhu saada, aga need tasuvad end ära. Kontserdisaali fantastiline akustika jäi meil küll kuulmata, aga – ongi põhjus tagasi tulla. Edasi võtsime suuna Toilasse. Teel ei suutnud me vastu panna kiusatusele astuda sisse Valge Hobu Trahterisse. Sealne lahke peremees võttis meid vastu, kuigi avamiseni oli tubli pooltunnike. Sel ajal, kui kohv valmis sai, täienesid meie teadmised. Interjäär on stiilne ja fantastiline.

Toilas ühines meiega Urmas Mõtuste, härra, kes meile põhjalikult tutvustas Toila parki ja Oru lossi ajalugu. Kuigi lossist pole alles isegi varemeid, saime vanadelt fotodelt ettekujutuse, milline see esindusresidents oli. Ilm pöördus meie vastu ja vihma lausa valas. Kuid tarmukas härra ei lasknud end sellest

Täname Avanduse Vallavalitsust kaasabi eest, Laine Pruunsilda ja Vambola Metsanurka, kes organiseerisid Simuna eakamatele inimestele 8.augustil toreda ekskursiooni Põhjarannikule ja Kuremäele.

Ekspeditsioonist osavõtjad

11.augustil invaliidide ja pensionäride päev Vergis oli selle suve meeldejäävamaid Avanduse valla vanadele. Valla bussiga sõit Verki kujunes päris ekskursiooniks, sest pärast väga meeleolukaid etteasteid, sooje sõnavõtte ja rikkalikku külakosti, külastati tagasisõidul Altja kõrtsi, mis saanud kuulsaks Rakvere Teatri etenduste tõttu; Sagadi mõisahoonet (kus prominendid oma tähtpäevi peavad), mõisa kaunist parki, metsamuuseumi ja Vihula mõisa ning ümbritsevat parki. Pika ja kauni päeva eest tänu kohalikule korraldajale – valla sotsiaalnõunikule!

Laine Pruunsild

segada. Mis meilgi muud üle jäi, kui tema kannul jalutuskäik ette võtta. Nägime ära nii paeranniku kui kauni pargi. "Pääsupesast" avaneva vaate peale võis küll mõelda – ilus, ilus on maa... ja meri. Lõpuks tuli päikegi välja ja laululava juurde jalutada oli lausa lust. Muide, vanahärra Mõtustele kasvab väärikas järeletulija – tema kolmandasse klassi minev lapselaps tegi meiega retke kaasa ja jagas selgitusi, kui midagi kuulmata või selgusetuks jäi.

Vaivara vallas võttis meid vastu volikogu esimees Vello Kärsten. Tema jutt puudutas ka Vaivara jaoks olulist probleemi – mälestusmärgi rajamist sõjas langenuile ja ohtlike jäätmete hoidlat. Viimase tehnoloogiast saime põhjaliku ülevaate ja teadmise, et keskkonnale ei kujuta hoidla ohtu. Käisime ka Sinimägede lahingupaigas ja mälestuskive vaatamas.

Seejärel ootas viimane sihtpunkt – Kuremäe klooster ehk Pühtitsa Jumalaema Uinumise klooster. Minu jaoks oli see päeva huvitavaim osa, sest oma aja inimesena ei tea ma usust pea midagi, õigeusust aga veel vähem. Kloostrimüüride taga avanes otsekui teine maailm. Esmamulje – lilled, lilled, lilled – tohutud peenrad rooside, jorjenite, flokside, gladioolide ja teiste lilledega (ei ühtegi rohulible!), tõsised naised mustas ning aukartustäratavalt kõrguv kirik. Jäime hiljaks jõudes kohale õhtuse jumalateenistuse ajaks. Tekkis juba kahtlus, et jääme ilma ekskursioonist, sest Maria, eestlasest kloostrielanik, oli jumalateenistusel. Aga tänu Karmenile, kes seal tutvav oli, sai kõik siiski korda ja Maria tegi meile unustamatu reisi tolles maailmas. Tema isegi oli kuidagi ebamaine oma kahvatus ja eriselt leebe vaikse häälega. Mariat oodates olime saanud käia peakirikus ja stüüdada küünlad. Maria alustas meie retke kloostrivärvade juurest, kuhu nunnad on maalinud stseenid kloostri tekkeloost. Nimelt pärimuse järgi nägid kohalikud karjused 16.saj. seal ilmutust – jumalaema, hiljem leiti vana tamme okste vahelt ikoon, mis kujutas jumalaema uinumise viimsele unele. Pühapaigaks kujunemisest kloostri saamiseni läks sadu aastaid, sest luba kloostri rajamiseks saadi alles 1891. Praegu on kloostri 160 novitsi ja nunn. Siis läksime Šahhovskaja kabelisse, mille vara surmud vürst Sergei Šahhovskoi hauale ehitas tema abikaasa. Kabelis on siiani pärjad, mis toodi vürsti matustele, samuti vürstinna tikitud linikud. Siin saime esmakordselt imetleda kloostrielanike pärltikandeid. Ristimiskabel on alles 10 aastat vana ning seal võib end ristida lasta iga soovija. Muide, vene usus kastetakse ristitav üleni vette, selleks otstarbeks kabelis väike basseini. Tõelist silmailu pakuvad aga nn muuseumis olevad käsitööd. Sinna on välja pandud iguemenja Varvarale tähtpäevadeks tehtud kingitused. Tikkijad tikivad, köitjad köidavad, ikoonimaalijad maalivad. Seda fantastilist kätetööd võibki imetleda. Olgu öeldud, et kloostrielanikud pole saanud kunstialast koolitust – õpitakse vanemate kõrval. Vaadata sai ka õde Kornelija, Ukrainast pärit nunn haruldaselt loomutruid puust loomakujusid ning isetehtud makette kloostrist. Eraldi toakeses kasvab väike pöösas. Ühel pool seda on maal, mis kujutab Moosesse ilmutust Siinai mäel, teisel pool foto kloostrist Siinai mäe jalamil. Pöösas on kolm aastat tagasi toodud oksakesest kasvama läinud ning on seesama põlev pöösas, milles Mooses ilmutust nägi. Lõpuks vaatamise fotoalbumit kloostri elust ja Maria jagas selgitusi. Mõned faktid, mis teada saime – kloostriisse võib minna 16-aastaselt, kuid nunnaks ei pühitseta enne 40.eluaastat. Kõik eluks vajalik kasvatatakse ise – kloostril on põllud, lehmad, mesila. Tööd tehakse 8 tundi päevas, ka kõige vanemad (eakaim kaugelt üle 90) ei istu käed rüpes. 4x aastas on pikemad paastud, meie sealoleku ajal oli 2-nädalane jumalaema uinumise eelne paast. Samuti on paast igal kolmapäeval ja reedel, mis tähendab, et siis õhtusööki ei sööda. Liha ei söö nad kunagi. Igapäevane toit on juurviljasupp, puder ja iseküpsetatud leib. Peakirik sümboliseerib Noa laeva, kirikutornid põlevaid küünlaid. Õigeusu rist on koopia Kolgata ristist – puu Pontius Pilatuse nimega, põikpuu käte jaoks ja põikpuu jalgade jaoks, alumine puu on viltu meenutamaks rõõvleid – kes kahetseb, läheb üles, kes ei kahetse, läheb alla. Virgemad käisid ära ka pühal allikal, kuhu tee viib läbi surnuaia, kus oma viimse puhkepaiga leiavad kloostrielanikud. Allika vett tuleb juua, aga selle veega soovitatatakse ka nägu ja käsi pesta. Eraldi majakeses on võimalik end üleni allikasse kasta, kuid külmal õhtul ei tahtnud seda keegi proovida. Elle ja Reet võtsid pudeliga vett kaasa ning bussis said kõik proovida seda ja Karmeni toodud kloostrileiba. Läbi õhtuse Virumaa tõi buss meid koju. Palju sai nähtud ja palju jäi nägemata, uued sõidud on ootamas.

Naisseltsiga käis kaasas Kai Tamm

